

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 noiembrie 1985, ora 19³⁰

Fr. Frank

Noi putem crede ceea ce ne-au cântat cântăreții. Cerul este deschis și pentru noi, slava este pregătită. Noi așteptăm doar ca Domnul să ne ia Acasă și atunci vom fi totdeauna la El. Și acestei văi a plângerii și a suspinelor, fie că o să-i spunem „La revedere” sau „Adio”, este același lucru, deoarece noi ne vom întoarce înapoi când totul va fi în ordine și când Domnul Dumnezeu Își va instaura împărăția, iar Satan va fi legat și nimic rău nu se va mai putea întâmpla. Din momentul în care Domnul îi duce pe ai Săi acasă, nu mai avem de ce să ne temem. Atunci nu mai există nicio încercare, nicio luptă, niciun păcat, nicio ispită, nimic. Atunci veșnic ne va merge bine! Pentru asta suntem foarte, foarte recunoscători!

Nu doresc să ratez ocazia de a le ura un bun venit în mod special fraților și surorilor noastre vorbitori de limba italiană și franceză. Am avut un ceas biblic minunat în această după-amiază la Müllheim. Acești oameni au o mentalitate frumoasă. Ei pot fi deschiși, ei pot fi liberi. Noi putem învăța multe de la ei și, poate că putem folosi o parte din ele. Apoi, avem aici un frate din Etiopia pe care dorim să-l salutăm în mod special. Nu știu exact unde șade acum... Fratele este acolo, da? Te rog să te ridici în picioare, frate, ca să te putem saluta într-un mod special. Poți să stai o clipă în picioare. Da. Bun venit călduros și Dumnezeu să te binecuvânteze! Este un om inteligent, vorbește șase limbi străine, le scrie și le citește. Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru! Îți urăm bun venit. Mulțumesc.

De pretutindeni, Domnul îi cheamă pe ai Săi afară. Este încă timpul harului și Domnul îi cunoaște pe ai Săi. Dacă noi îi cunoaștem,

asta s-ar putea să nu fie cazul întotdeauna. Dar El îi cunoaște, El știe unde locuiesc și cum îi cheamă. Și când vine ceasul, El îi cheamă.

Eu mă gândesc acum la ultima mea călătorie care m-a copleșit atât de mult, și eu nu o voi uita. Felul în care Dumnezeu poartă de grijă ca ușile să fie deschise și oamenilor să le fie făcut cunoscut adevărul. V-am spus deja aici și la Zürich. Dar poate pentru cei care nu au auzit-o încă: când am slujit pentru prima dată acolo, în țara din Golful Persic, și atunci am auzit mărturia omului care până atunci cunoștea doar Biserica Evanghelică și știa că există și alte lucruri, dar nu avea nicio relație cu ele. Și în anul '79, el, ca profesor de limba engleză, a intrat într-o bibliotecă din Statele Unite și a găsit acolo broșura unui german, pe nume Ewald Frank, în limba engleză. Broșura este intitulată *Crede numai pe așa vorbește Domnul*. El a citit-o, a fost copleșit, convins. El a invitat și Dumnezeu a deschis uși într-o țară și alte țări prin - eu nu spun acum în niciun caz coincidență, ci printr-o călăuzire a lui Dumnezeu. Să-mi explice mie cineva cum este posibil acest lucru într-o țară islamică, în care creștinismul, indiferent de caracterul său, este doar tolerat, și totuși, și totuși Dumnezeu are căi și mijloace de a-i chema pe ai Săi. De a li se adresa și de câte ori auziți lucrul acesta. Am auzit chiar mărturii în care oamenii au luat o broșură din coșul de hârtii vechi de la aeroport, unul a aruncat-o, celălalt a găsit-o. Pentru unul nu a însemnat nimic, pentru altul a însemnat totul. Iar când auzi astfel de mărturii, nu poți decât să spui: „Doamne, căile Tale sunt minunate”. Se poate spune: „Recunoașteți că Domnul îi conduce minunat pe sfinții Săi.” De câte ori s-a întâmplat acest lucru. Și anume că frații mai întâi cereau lucrurile, și apoi, pentru că ei se fixaseră în învățătura lor și pur și simplu nu puteau fi de acord cu ceea ce primise fratele Branham de la Domnul, și apoi au luat o decizie scurtă care a fost de asemenea foarte ușor de luat, și ea a fost: „Noi suntem corecți” sau „Eu am dreptate și el este greșit, așa că afară cu lucrul acesta”. Iar celălalt, care apoi a intrat în posesia acestor broșuri îmi spune: „Imaginează-ți, predicatorul penticostal a început să înjure și apoi mi-a dat cartea înapoi și mi-a spus: «Eu nu pot să încep nimic cu ea, ceea ce faci tu îmi este indiferent. »” A luat-o, și lui Dumnezeu nu i-a fost indiferent. Dumnezeu l-a copleșit pe acest bărbat și, și apoi el a spus:

„Imaginează-ți, el a înjurat atât de mult, și pentru mine a devenit o binecuvântare atât de mare.” Acestea sunt pur și simplu călăuziri și îndrumări ale lui Dumnezeu, pe care le trăiești în întreaga lume și vezi în ce fel îi conduce Domnul pe ai Săi, cum îi cheamă și-i conduce la cunoașterea adevărului.

Acum am auzit deja un cuvânt de îndemn și nimic nu ne face mai bine decât un îndemn venit din inimă. Mă refer la îndemnul care vine din inima lui Dumnezeu, și Cuvântul lui Dumnezeu vine de la Dumnezeu. Și tot ceea ce este scris în El slujește spre binele nostru, ne îndeamnă, ne zidește, ne mângâie, ne corectează, ne îndreaptă. Orice este necesar, Dumnezeu va putea face într-un mod minunat prin prețiosul și sfântul Său Cuvânt, prin Duhul Său care Îl descoperă personal fiecăruia în parte și ne arată despre ce este vorba și ce este important.

Doresc să citesc câteva versete biblice în seara aceasta cu ajutorul lui Dumnezeu, și sper că frații care traduc pot urmări, deoarece eu știu cât de greu este. Din Evrei, capitolul 3, pe scurt cuvântul din versetul 7. Evrei, capitolul 3, versetul 7, cu referire la Psalmul care a fost citit. Evrei 3:7-8: *„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustiu»”* (tr. germ.: „De aceea, pentru noi este valabil cuvântul Duhului Sfânt. Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în amărăciune, în ziua ispitei din pustie.”)

Dacă citim mai departe, este scris că L-au pus la încercare pe Dumnezeu, L-au ispitit, L-au testat după ce au văzut clar și limpede lucrările Lui. Și pentru că Dumnezeu S-a descoperit în mod vizibil și simțibil în mijlocul poporului lui Israel, a trebuit să le ceară socoteală pentru că nu au crezut și nu au avut încredere în El în pofida acestor trăiri. Nu cei care nu au văzut, care nu au auzit și trăit vor fi trași la răspundere de Dumnezeu, ci toți cei care au văzut lucrarea și au auzit vorbirea lui Dumnezeu la vremea lor. Ce spune Domnul? *De la această generație se va cere tot sângele.*

A fost generația căreia i s-a permis să trăiască tot ceea ce fusese ascuns tuturor generațiilor dinainte. Și apoi, când vine timpul unei vizite speciale a lui Dumnezeu, atunci trebuie să fim sânguincioși, să mergem împreună cu lucrarea lui Dumnezeu, să nu punem nimic la îndoială, ci să credem și să avem încredere. Nu să ne încredem într-un om, ci să ne încredem în Dumnezeu care întotdeauna, și asta de la început, a vorbit prin oameni și a lucrat prin ei. Când Dumnezeu a venit la Moise, El a spus: „*Am auzit strigătul poporului și am văzut chinul lor, și M-am coborât să-i eliberez. Dar te trimit pe tine, Moise, te trimit pe tine.*” Și Moise a trebuit să meargă. Și Dumnezeu a mers împreună cu el și lucrarea a putut fi făcută.

De aceea, pentru noi este valabil Cuvântul Duhului Sfânt. Noi știm că cuvântul a venit din Duhul lui Dumnezeu. Și noi știm că este valabil pentru noi și ca avertizare. Iar avertizarea este: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui*”, noi nu suntem responsabili pentru ceea ce s-a făcut sau nu s-a făcut atunci, de ceea ce s-a crezut sau nu s-a crezut.

Toți cei care au trăit în acea perioadă sunt responsabili pentru ceea ce s-a petrecut atunci. Astăzi, în timpul acesta, când noi avem privilegiul de a auzi glasul lui Dumnezeu, de a auzi Cuvântul Lui descoperit, de a fi familiarizați cu voința Sa, cu Planul Său. Astăzi, trebuie să ascultăm și să nu-L încercăm pe Dumnezeu prin necredință. Nu... El va ține cu siguranță ceea ce a făgăduit. El împlinește ceea ce a promis.

Desigur că El era indignat pe acea generație, pentru că El făcuse lucrări atât de mărețe: eliberare, răscumpărare, îngrijire de tot felul, și totuși ei nu puteau crede. Și de aceea El S-a indignat împotriva acelei generații zicând: „*Ei rățăcesc mereu cu inimile lor*”, nu cu picioarele lor. Căci este posibil ca eventual să meargă cu picioarele lor pe cale, dar inima nu era în legătură cu Dumnezeu. Cuvântul nu era o descoperire vie. A fost un „trebuie”, nu un har pentru ei de a fi învredniciți să audă glasul lui Dumnezeu. Așa cum se spune în Deuteronom. Unde ar fi fost un popor care ar fi fost vrednic să audă glasul Domnului Dumnezeu?

Deuteronom 4:35-36, 39: „Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe; și, pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului. Să știi dar în ziua aceasta și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.” (tr. germ.: „Ție ți-au fost arătate aceste lucruri ca să cunoști că Domnul este Dumnezeu și că nu este altul în afară de El. Din cer te-a făcut să auzi glasul Lui ca să te învețe. Și pe pământ te-a făcut să vezi focul Lui cel mare, și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului.” V.39: „Cunoaște sau recunoaște dar astăzi și pune-ți în inimă că Domnul este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ, și că nu este altul.”)

Toate celelalte popoare mergeau pe căile lor. Dar poporul lui Dumnezeu fusese chemat să meargă pe Calea lui Dumnezeu aici pe pământ. Există o Cale a lui Dumnezeu aici pe pământ pentru poporul lui Dumnezeu, iar Isaia scrie în capitolul 35 despre Calea pregătită, despre drumul pe care niciun nebun nu poate rătăci.

Dar ceea ce îl face pe cineva să rățăcească este necredința. Cei mai mulți oameni au o orientare bună, dar nu sunt dovediți în credință. Și atunci noi ne punem întrebarea cu toții. Întrebarea este: „Cum este cu noi, cu credința noastră, și în legătură cu aceasta, încrederea noastră în Dumnezeu?” Pentru că credința nu este altceva decât o încredere, o convingere că Dumnezeu ține ceea ce promite. Și cine nu-L crede pe Dumnezeu Îl face pe Dumnezeu mincinos. Și atunci rățăcește și merge pe căile lui proprii și cade.

Apoi, se spune aici în capitolul 4, este un cuvânt pe care l-am citit de câteva ori de-a lungul anilor. Începând cu versetul 1 din Evrei 4: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” (tr. germ.: „Deci, fiindcă făgăduința de a intra în odihna Lui a rămas încă neîmplinită, să luăm aminte cu frică ca niciunul dintre voi să nu se pomenească că a rămas în urmă.”)

Nu există nimic mai rău decât să se constate cândva că răpirea a avut loc și că ai rămas în urmă. Pentru ceea ce poate că oamenii au trăit o viață întreagă, ceea ce ei au așteptat, cu ceea ce ei au socotit, nu s-a împlinit apoi. Și aici se spune: „*Deci fiindcă făgăduința de a intra în odihna Lui a rămas încă neîmplinită, să luăm aminte cu frică.*” Atenție aici, aici nu este o frică de pedeapsă, ci într-adevăr să nu ne încredem într-o siguranță proprie și să spunem că „Totul va fi bine”, ci, pentru a avea certitudinea că lucrurile pe care le credem au devenit cu adevărat realitate în viața noastră. Și poate începe cu faptul că primii pași ai credinței nu au fost făcuți în mod biblic.

Cineva, și poate, cândva vom ajunge la aceste teme, neprihănirea, sfîntirea și botezul în Duhul Sfânt, și tot ceea ce a fost făgăduit și promis în Biblie, dar, în principiu, începe cu întoarcerea la Dumnezeu. Și un frate l-a întrebat într-adevăr pe un alt frate: „Ai fost tu deja botezat?” Iar el a spus: „Da, desigur. Deja de două ori.” Și acest lucru nu a fost suficient pentru fratele care a întrebat mai departe. El a întrebat așa: „Te-ai pocăit tu din inimă înainte de a fi botezat?” „Pocăință? Nu, nu m-am pocăit.” Atunci, desigur, fratele i-a spus: „Atunci cele două botezuri ale tale nu-ți sunt de niciun folos. Pentru că este scris: *«Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.»*”

Nouă ni se pune întrebarea serioasă: în ce măsură am permis noi ca lucrurile să ni se întâmple, ca un act, sau au fost aplicate la noi în felul acesta. Iar pe de altă parte, în ce măsură sunt ele, conform Scripturii, și prin urmare au primit și o confirmare divină.

A te pocăi nu înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, decât a simți o părere de rău lucrată de Duhul, a trăi o rupere interioară. A trăi și a afla că ești pierdut, blestemat și fără Dumnezeu și fără speranță în această lume și că ai făcut totul greșit, din tot ceea ce ai făcut. Pocăința este un lucru profund care îl răscolește pe om din interior spre exterior, care ne ia de fapt și ceea ce credeam că suntem înainte, pentru ca noi să devenim un nimic. Pocăința este o lucrare profundă și urgentă a Duhului lui Dumnezeu în oamenii care sunt destinați pentru salvare și

fericire. Ei nu vin pur și simplu și spun: „Bună dimineața, dragă Dumnezeu, iată-mă”, asta nu merge. Duhul lui Dumnezeu trebuie să ne conducă la pocăință, așa este scris. „*Nu recunoști tu bunătatea lui Dumnezeu, că tu ești condus la pocăință?*” Nici măcar nu știu cine și când mi-a spus asta. Și, așa cum am accentuat de multe ori, este marele meu avantaj de a avea o memorie slabă. Prin urmare, niciun om nu se poate supăra pe mine, pentru că eu nu urmăresc nicio intenție rea cu lucrul acesta, dar mi-a trecut ca un junghi prin inimă. Bărbatul putea spune: „Da, eu am fost botezat deja de două ori.” Și apoi întrebarea, da, întrebarea: „Te-ai pocăit tu înainte?” Și apoi, răspunsul: „Nu.” Apoi răspunsul „Nu”. Și asta mi-a mers la inimă. Apoi eu mi-am pus întrebarea: Cum arată la noi toți lucrul acesta? Cine a trăit cu adevărat, că Duhul lui Dumnezeu vine peste un om, și că nu doar ochii, ci și nasul curge.

Și că, cu adevărat, condus de Duhul lui Dumnezeu, într-o asemenea suferință interioară, într-o zdrobire, ca și cum ai fi măcinat într-o moară. Și atunci în această suferință interioară, strigi către Dumnezeu și ești salvat. Și după aceea, poți lăuda și mulțumi și slăvi, pentru siguranța mântuirii, pe care ai primit-o în urma acestei zdrobiri interioare. Și apoi poți să te veselești și să te bucuri.

Dacă nu-mi pot aminti bine de nimic, atunci, de acea zi, din septembrie 1951, în care chiar nu mai puteam nici să mai plâng, ci zăceam înlăuntrul meu într-o frângere pe care Duhul lui Dumnezeu a făcut-o, fiind întins cu fața la pământ. Până când a venit momentul în care după toate luptele și rugămințile, după, după prăbușirea totală, a izbucnit o bucurie a mântuirii. Și dintr-odată, lacrimile, lacrimile de pocăință și de suferință, s-au transformat în lacrimi de bucurie.

Plângerea și jalea s-au schimbat în laudă și nimeni nu a trebuit să-mi spună că poți să ridici și mâinile pentru a-l mulțumi Domnului. Nu am știut lucrul acesta în acel moment. Dar și lucrul acesta s-a întâmplat după aceea. O certitudine, o certitudine a credinței, o certitudine a mântuirii, pe care niciun om nu o poate da sau lua, o pătrundere de la moarte la viață, de la a fi pierdut la a fi salvat, prin

prăbușirea interioară a pocăinței, și a remușcărilor, până la asigurarea mântuirii înaintea Feței lui Dumnezeu. Poate că spun lucrul acesta pentru că noi toți vrem să fim prezenți când va veni Domnul. Și noi nu vrem să botezăm doar oamenii, ci vrem să botezăm oameni care au avut o frângere interioară, care au fost copleșiți de Duhul lui Dumnezeu, unde totul a devenit cald și lichid, ca untul la soare.

Câtă împietrire de inimă există printre credincioși. Inima mai este ca piatra, și asta înseamnă că nu este încă o inimă nouă. Este adevărat sau nu? Iar Dumnezeu ne-a făgăduit că ne „*va scoate afară inima de piatră și ne va da o inimă de carne*”, care este receptivă, care simte, care este empatică și e miloasă.

Noi, de fapt, ne putem auto-verifica, pe noi înșine, văzând ceea ce a putut face deja Dumnezeu, și ce mai este de făcut. Toți cei care nu au primit încă această inimă nouă în care să existe cu adevărat o compasiune divină, o inimă miloasă în care locuiește Domnul. O astfel de inimă este schimbată, este nouă, este binecuvântată, ea simte, bate (în germană s-a tradus: poartă) și crede.

Este sau nu este așa? Dacă inima este împietrită, dacă se aplică încă legea pumnului, atunci trebuie să ne întrebăm dacă aceasta (inima nouă) se găsește doar ca învățătură, în Sfânta Scriptură, sau dacă am trăit-o personal. Acest lucru îmi este pe inimă. Și am spus-o în repetate rânduri, că nu numai că am fi auzit mesajul măreț al lui Dumnezeu, pentru care vom fi recunoscători pentru veșnicie, ci ca noi să fim niște oameni de care S-a îndurat Dumnezeu, pe care Dumnezeu i-a „*născut din nou la o nădejde vie*”. Oameni care nu au fost aduși prin învățătură în Împărăția lui Dumnezeu, ci au fost născuți în ea.

Și eu cred că am făcut o mică aluzie la acest lucru miercuri. Și vreau să o spun foarte clar aici. Dacă cineva este de părere că mesajul va salva un singur om, atunci s-a înșelat. „*Salvarea vine numai de la Domnul*”, care Și-a vărsat sângele pe cruce. Dar mesajul este pentru cei salvați. Dar dacă cineva spune: „Eu cred mesajul și de aceea am, și am, și am”, de aceea nu ai încă nimic.

Acest lucru trebuie să înceapă corect. Ordinea trebuie să corespundă. Și eu sunt de părere că aici se află și o problemă a diverselor ramificații și aproape că așa fi spus, încurcături, în rândurile celor care pretind că ei cred mesajul. Se aude spunând: „Cel care crede Mesajul are Duhul Sfânt”. Este exact invers. Cel care are Duhul Sfânt, acela crede Mesajul. Asta este toată lucrarea. Trebuie să înhami calul înaintea căruței, nu în spatele ei sau căruța înaintea calului. De fapt, asta este peste tot în lume.

Eu scriu acum în scrisoarea circulară, la care am făcut o scurtă aluzie. Dacă cineva spune sau întreabă astăzi „crezi tu Mesajul?” Da, atunci trebuie să întrebăm imediat „Ce mesaj și al cui mesaj?” Deoarece astăzi, hei, hei, da, încă nu am reușit să le număr dar există un număr mare de mesaje. Nu, așa nu funcționează lucrurile la Dumnezeu! Și pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, - și prin aceasta nu mă refer aici la o liniște ca în cimitir, ci la încadrarea divină a trăirilor noastre, și a lucrării lui Dumnezeu și a Cuvântului Său făgăduit. Totul trebuie să fie în conformitate.

Am primit noi Duhul lui Dumnezeu? Atunci vom primi cu căldură și din inimă mărturia descoperită de Duhul Sfânt a Scripturii și a Mesajului divin. Pentru că atunci există în noi prin Duhul, o legătură cu Cuvântul care a fost inspirat și descoperit de Duhul. Atunci nu mai este nevoie ca unul să-l învețe pe altul, ci atunci „toți vor fi învățați de Dumnezeu”.

Atunci nu trebuie să aștepti până când cineva vine și dă o interpretare nouă, ci atunci porți Cuvântul lui Dumnezeu într-o inimă bună și fină, și aștepti până când Dumnezeu îl confirmă și îl adevărește în viața noastră. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna ca o sămânță. Și când o sămânță este semănată, și ploaia vine peste ea, și soarele mai vine peste ea, atunci viața răsare de la sine.

Poate vă amintiți de exemplul fratelui Branham când a vorbit despre porumbul artificial și despre porumbul natural. Și într-adevăr americanii sunt înaintea tuturor, datorită know-how-ului german, și pot

face un porumb care în întreaga lui substanță este asemănător 100% cu porumbul natural. Și din el fac ei fulgi de porumb și tot felul de lucruri, și așa mai departe. Și apoi fratele Branham a spus: „Dacă vreți să știți care e sămânța adevărată și care nu este sămânța adevărată, atunci puneți-le pe amândouă în pământ. Semănați-le pe amândouă. Și una va încolți și va răsări, iar cealaltă va putrezi.” Na poftim. Aici o aveți.

Uneori poate părea atât de asemănător cu lucrul adevărat încât dacă ar fi cu puțință nici măcar cei aleși să nu poată deosebi toate lucrurile. Noi nu vrem nicio imitație, nimic artificial. Vrem cuvântul autentic, curat și sfânt al lui Dumnezeu, ca Cuvântul sămânță, în care este viață divină. Iar germenul de viață, dacă nu a ieșit încă, va răsări la timpul lui. Atunci nu mai este nevoie de niciun efort, atunci trebuie doar să-L lăsăm pe Dumnezeu să conducă și să stăpânească.

Dacă ne aflăm deja la acest cuvânt „făgăduință”, lucrul acesta l-am pus mereu și mereu pe sfeșnic. Un popor așa cum suntem noi acum, oameni pe care Dumnezeu îi cheamă afară din toate denumiri, popoarele și limbile, și pe care El i-a făcut poporul Său. Sunt oamenii care aud făgăduințele divine și le cred imediat și așteaptă ca ele să se împlinească. Oamenii care se află în împărăția lui Dumnezeu, care au fost născuți în ea, pe temeiul făgăduinței lui Dumnezeu, au viață divină în ei.

Și, așa cum tocmai am spus, ei au de asemenea și legătura, legătura lucrată de Duhul cu Cuvântul, care a fost descoperit de Duhul. În același timp, au o barieră interioară construită împotriva oricărei interpretări, împotriva oricărei răstălmăciri, împotriva a tot ceea ce este îndoit înapoi și înapoi, în dreapta și în stânga. Ei nu o pot accepta. Cuvântul din ei respinge, respinge automat ceea ce nu vine de la Dumnezeu. Nu este meritul tău sau meritul meu, ci este harul lui Dumnezeu care veghează asupra Cuvântului Său, pe care El l-a pus în noi ca sămânță. Și prin aceasta El veghează asupra noastră, pentru ca atunci când va veni vremea, Cuvântul să răsară și să dea rod.

Evrei 4:1: „Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” (Traducerea din germană: „Să luăm aminte cu frică, ca niciunul dintre voi să nu se pomenească că a rămas în urmă.”) Noi știm ce este scris, că va fi plâns și scrâșnire de dinți. Oamenii vor striga: „Munți, cădeți peste noi, dealurilor, acoperiți-ne!”

Va fi un timp îngrozitor. Dar Dumnezeu nu vrea ca cineva să rămână în urma harului sau să fie dat de rușine. El vrea ca noi să ajungem la cunoașterea Adevărului și ca Adevărul să ne elibereze, dar și să fim întăriți în Adevăr, purificați, curățiți și sfințiți în Adevăr. Acum trebuie să luăm aminte cu frică și să avem de grijă.

Cine este? Spun din nou, nu frică de pedeapsă. Atenție aici! Dar nici să nu ne credem într-o siguranță proprie și să spunem: „Ei bine, totul va fi bine!”. Să ne asigurăm că am avut trăirile biblice cu Dumnezeu. Că Duhul lui Dumnezeu ne poate conduce la o pocăință adâncă, ca să fim mișcați înlăuntrul nostru. Era cât pe ce să spun, poate chiar ar trebui s-o spun - poate să ne provoace o durere atât de profundă încât să plângem cu amărăciune în același timp. Pentru că în clipa când Duhul lui Dumnezeu vine peste noi și suntem conduși la pocăință, recunoaștem că Mielul lui Dumnezeu a trebuit să meargă la Golgota prin Ghetsimani din pricina noastră, pentru a ne răscumpăra.

În momentul în care Duhul lui Dumnezeu vine peste un om se întâmplă cel puțin două lucruri. Ne recunoaștem pe noi înșine ca fiind blestemați și pierduți, și Îl recunoaștem pe Domnul ca Salvatorul nostru care ne-a fericit.

Un om care este condus în felul acesta în adânc de către Duhul lui Dumnezeu, el nu rămâne în disperare, ci iese și aterizează în certitudinea absolută a credinței conform cuvântului Scripturii, Duhul Lui dă mărturie duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Soțul nu trebuie să-și întrebe apoi soția: „Crezi tu că eu sunt credincios?” Nu! Atunci totul este de prisos.

Atunci avem siguranța de la Dumnezeu. Nu este o treabă pe care ne-o închipuim noi, ci pentru că noi trecem prin această trăire. Și așa cum o știm din Vechiul Testament, cu Iacov. El s-a luptat cu Dumnezeu. Până atunci totul a mers bine și frumos, dar apoi a venit această luptă, această pătrundere, până la ivirea zorilor dimineții.

Și dintr-un înșelător, dintr-un Iacov a devenit un luptător al lui Dumnezeu, un Israel. Un alt om, cu un nume nou, cu o nouă cale înaintea lui, cu Dumnezeu, mergând înainte în credință. Noi toți care trebuie să facem astfel de trăiri, și o spun intenționat, trebuie să le facem. Iar noi vrem să-L rugăm pe Domnul să se întâmple cu noi foarte curând. Pentru că nu ne putem aștepta la toate celelalte lucruri dacă toate nu au fost mai întâi trăite la rândul lor, experimentate cu Dumnezeu.

Dacă lucrul acesta nu s-a întâmplat, facem încoace și încolo, unii cu alții și fiecare încă cu sine însuși, și apoi cu Dumnezeu și nu ajungem la nicio odihnă. Aici este scris: *„Rămâne deci o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.”* Și la fel cum este scris în prorocul Isaia, am citit chiar astăzi, că „Cei răi nu au pace, zice Dumnezeu”. Noi trebuie să intrăm în această odihnă a lui Dumnezeu. Înainte poate ca totul să fie furtunos și furios, dar apoi pătrundem și ajungem la această odihnă în Dumnezeu.

Și pentru că în acest timp Cuvântul Domnului a venit la noi, prin aceasta noi recunoaștem că Dumnezeu are calea Lui cu noi. Dacă El nu ne-ar fi vorbit, dacă Cuvântul Lui nu ne-ar avea nimic de spus, atunci ar trebui să dau sfatul în seara aceasta sau să spun că Dumnezeu încă nu S-a ocupat de noi. Dar prin faptul că Cuvântul Lui ne-a vorbit...nu-i așa? Cui i-a vorbit Cuvântul Lui? Nouă tuturor! Nu numai că ne-a vorbit, ci arde în inima noastră.

Când ne uităm la cuvintele lui Dumnezeu care ne-au fost adresate nouă, atunci suntem coplesiiți din nou, de fiecare dată. Această Biblie a devenit o carte nouă, vie. Tot ceea ce înainte era învăluit în taine și de neînțeles a fost făcut cunoscut în mod clar și distinct.

Așadar, „glasul Lui” a venit la noi și odată cu glasul Lui, cuvântul Lui. De aceea pentru noi este valabil Cuvântul Duhului Sfânt. Vă rog să vă aduceți aminte de sfârșitul fiecărei Scrisori. La început se citește întotdeauna „Îngerului Adunării scrie-i”, iar la sfârșitul scrisorii este scris mereu: „Cine are urechi să audă ce zice Adunărilor Duhul”. Aceasta este marea diferență. Dacă suntem doar niște povestitori sau repetitori ai lucrurilor care au fost spuse, sau dacă Duhul Sfânt ne-a putut descoperi și proslăvi Cuvântul.

Și apoi a venit amărăciunea, apoi a venit necredința, apoi a venit încercarea, da, și apoi a venit toată înfrângerea și Dumnezeu a trebuit să jure în mânia Lui: *„Ei nu vor intra niciodată în odihna Mea”*. Și apoi făgăduința: *„Rămâne, deci, o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.”* Deci să luăm aminte cu frică ca să intrăm înăuntrul și ca niciunul dintre noi să nu se pomenească că a rămas în urmă.

Eu doresc nouă tuturor o cale biblică de la început până la sfârșit. Ca Dumnezeu să ni se adreseze, să ne copleșească, ca Duhul Lui să ne frângă lăuntric și această pocăință și căință să o lucreze în noi, această pocăință divină! Și apoi să ne ducă la certitudinea credinței, pentru ca apoi să putem spune: *„Toate lucrurile au devenit noi.”*

Voi știți că acesta este primul lucru care se întâmplă cu oamenii prin Duhul lui Dumnezeu. Și anume: noi ne întoarcem la Dumnezeu. Cuvântul „convertire” înseamnă „întoarcere”. Întoarcere, întoarcere de la calea ta și calea mea, de la ținta ta și a mea, de la intenția ta și intenția mea. Întoarcere la Dumnezeu, „bekerung - convertire”, întoarcere.

În legătură cu această întoarcere este căința și pocăința. Aceasta este întoarcerea noastră la Dumnezeu. Și când această întoarcere la Dumnezeu este primită și acceptată de El, atunci intervine El. El ne dă siguranța că am fost împăcați, că vinovăția noastră a fost acoperită și că am primit iertarea. În momentul în care certitudinea credinței se ridică spre Dumnezeu cu bucurie profundă și recunoștință, nu se întâmplă nimic altceva decât că se stabilește legătura cu Dumnezeu și că Duhul

Lui dă mărturie duhului nostru că am devenit copii ai lui Dumnezeu. Și în acel moment se naște o inimă nouă și un duh nou. Și, sigur, nu o rămânere undeva pe cale ci o pătrundere până când Domnul va face ceea ce vrea să facă. Și apoi El, chiar dă răspunsul din ceruri, prin Duhul Sfânt care se pogoară peste toți.

Și vă rog, să nu mă puneți la zid din cauza aceasta, că până la urmă acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și este scris cu tărie și clar în prima predică a lui Petru: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt.”* Acesta este răspunsul lui Dumnezeu pentru credincios. Orice alt răspuns este propriul răspuns sau al altcuiva. Răspunsul lui Dumnezeu trebuie să fie astăzi același ca și acum două mii de ani.

Omul care s-a convertit la Dumnezeu și care Îl urmează pe Domnul pășește pe calea credinței și a ascultării, intră în apă și se lasă botezat în Numele lui Isus Hristos. Dumnezeu îl vede pe acest om care a devenit proprietatea Lui și acest om stă sub un cer deschis iar Duhul lui Dumnezeu trebuie să se pogoare pentru a depune mărturie. „Tu ești al Meu”. Aceasta este pecetea divină a celui devenit credincios. Și dacă este scris că „am fost pecetluit cu Duhul Sfânt făgăduit”, atunci nu are voie să fie doar scris în Efeseni 1:13 (*„Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluit cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”*) sau în cap. 4:30 (*„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării.”*), ci trebuie să fie scris în viața mea. Atunci trebuie să fie scris în viața ta. Atunci trebuie să fi devenit o realitate divină.

La ce ne folosește dacă noi ne împodobim cu toate aceste lucruri în exterior și în realitate de fapt nu le-am trăit cu Dumnezeu. Oare ne va ferici pe noi recitarea Bibliei sau referirea la ea? Nu. Noi trebuie să avem trăirile cu Dumnezeu. Și eu știu că, cu siguranță, în trecut s-au întâmplat multe lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple, dar acest lucru nu schimbă absolut nimic la faptul că oamenii au și

astăzi trăirile biblice cu Dumnezeu. Cine vrea lucrul acesta? Aminul a fost slab.

Este o mare diferență dacă oamenii au fost doar unși și apoi își văd de drumurile lor sau dacă oamenii au auzit Glasul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul Sfânt în acest timp. Eu nu vorbesc aici unei adunări carismatice. Noi nu suntem aici împreună pentru a încorona Babilonul într-un fel.

Noi suntem aici ca oameni care au fost chemați afară din Babilon. Noi nu vorbim aici ce să facă cineva sau pentru a demonstra ceva unul altuia. Nu despre asta vorbim aici. Noi vorbim despre faptul că noi ca niște oameni care am devenit credincioși, pe care Domnul i-a chemat, care am auzit cuvântul Lui și care ne-a fost descoperit prin Duhul că noi trebuie să avem trăirile biblice în afară de ceea ce fac toți ceilalți. Și fratele Branham a spus foarte clar: „Acum este timpul în care se adună din toate denomi-națiunile pentru a primi untdelemnul Duhului.” Și apoi el spune: „Recunoașteți că acesta este timpul în care vine Mirele.” Căci așa este scris, și anume, că atunci când cele nechibzuite se vor duce să cumpere untdelemn, atunci vine Mirele și cele pregătite au intrat. Și ce aveau ele în candelile lor? Untdelemn. Și ce aveau ele în ulcioarele lor? Untdelemn. Și acest untdelemn a fost îndeajuns până la ceasul miezului nopții.

Noi nu vrem senzații. Și eu o spun încă o dată foarte clar. Aici nu vrem o manifestare sau un teatru carismatic. Dar noi avem o pretenție foarte clară la împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

Avem o pretenție clară la toate trăirile pe care frații și surorile noastre le-au avut la început. Căci numai așa ajunge Adunarea la sfârșit la aceeași unitate în Duhul, la aceeași credință, la același botez fie în apă, fie în Duh. Numai în acest fel putem ajunge la țintă sub călăuzirea Duhului Sfânt în conformitate cu direcția clară a Cuvântului lui Dumnezeu și numai în acest fel se realizează unitatea divină cu Hristos și cu Adunarea.

Aici în versetul 3 este scris, Evr. 4:3: „...noi, fiindcă am crezut, intrăm în «odihna», despre care a vorbit El, ... ” (tr. germ.: „Noi însă, cei care am ajuns la credință intrăm în odihnă după cum a spus”) Noi cei care am ajuns la credință intrăm în odihnă). V-aș putea citi cuvântul din Neemia, unde este scris: „și Duhul lui Dumnezeu i-a condus la odihnă”. Există o odihnă, o odihnă de Sabat, o liniște deplină, în Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

Noi avem Scriptura și știm că „sunt trei care dau mărturie: apa, Duhul și sângele.” Și am spus-o de repetate ori: aceste trei trebuie să fie lucrătoare în credincios. Nu există o altă cale spre desăvârșire. Pentru noi nu a murit un mesaj și nu un mesager, care să aibă salvare în el. Pentru noi a murit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care ne-a adus Salvarea. Dar prin faptul că am fost salvați și am primit viață din Dumnezeu ne-a fost dat prin har legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu, mesajul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu, Planul lui Dumnezeu, la tot ceea ce vine de la Dumnezeu ne-a fost dăruit astfel prin har. Dar mai întâi vin trăirile și apoi pe deasupra vine învățătura și introducerea în toate tainele lui Dumnezeu.

Și eu nu vreau să fiu înțeleș greșit, eu cred sută la sută că toți adevărații copii ai lui Dumnezeu din aceste zile trebuie să audă ceea ce Dumnezeu a avut de spus astăzi, adică acum, în timpul nostru, dacă vor să stea înaintea Feței lui Dumnezeu. Nu există o altă cale. Nu putem spune: „Da, L-am trăit pe Dumnezeu, Aleluia, Laudă lui Dumnezeu dar ce-i cu lucrurile astea?”. Așa nu merge. Nu vreau cu nici un preț ca cineva să fie de părere că Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp nu face parte din Împărăția lui Dumnezeu. Ci dimpotrivă, este absolut necesar și aparține. Vreau doar ca totul să fie ordonat în mod divin. Așadar, dacă există credincioși care insistă asupra trăirilor lor, dar nu acceptă Cuvântul descoperit cu toate făgăduințele necesare pentru încheierea istoriei mântuirii ci ei merg pe căile lor cu surle și trâmbițe, ei nu vor ajunge la țință. Lor li se va spune același cuvânt, cum a spus Domnul aici: „Dar ei n-au ascultat de Mine și de aceea sunt mânios pe ei”.

Credeți voi că Dumnezeu pe oamenii care au vrut să-I slujească nu-i va lua în slavă doar pentru că nu au fost cuminiți? Nu, ci pentru că au sfidat voia Lui și s-au împotrivit Cuvântului și vorbirii Sale și au făcut ca și cum El nu ar avea nimic de spus. Și au mers pe căile lor proprii. Dumnezeu are calea Lui cu poporul Său. El are planul Său cu Adunarea Sa, iar cei aleși din toate epocile au auzit și au primit Cuvântul propovăduit la vremea lor și astfel ei au confirmat că Dumnezeu este adevărat. Iar ei au plecat deja înaintea noastră. Ei sunt în slavă!

Așadar, totul într-un echilibru - salvarea, mântuirea, Cuvântul, Duhul, botezul, toate învățăturile, toate trăirile, orice ar fi, până la mesager și mesaj, până la desăvârșirea Adunării Mireasă și răpirea Ei. Totul trebuie încadrat și trăit în mod biblic. Și acest lucru l-am arătat că teoria despre aceste lucruri nu ajută pe nimeni. Dar, asta putem spune și cred că pot spune lucrul acesta cu o conștiință bună despre noi și anume că Dumnezeu ne-a vorbit. Că El ne-a vorbit, aproape că aș fi spus, Față în față. Eu nu am mai văzut nici o perdea. Ai văzut-o tu? Eu nu am mai văzut perdeaua. Slava lui Dumnezeu ne-a strălucit în chipul lui Isus Hristos. Perdeaua n-am mai văzut-o. Eu am auzit cuvinte clare și adevărate ale descoperirii Dumnezeului celui Viu și le pot crede din inimă. Și aceasta este confirmarea că suntem pe calea cea bună.

Dar asta nu înseamnă că noi individual nu trebuie să avem trăirile noastre personale cu Dumnezeu pentru a avea această legătură cu El și unii cu alții. Apoi aici în versetul 6 din Evrei 4 este scris: *„Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea buna n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor,...”* (tr. germ.: „Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în odihnă, pe de altă parte cei care au primit mai întâi mesajul bucuriei n-au intrat din pricina neascultării”).

Ce a fost? Poporul lui Dumnezeu, mesajul bucuriei, făgăduința a fost dată. Totul era acolo. Și apoi a venit amărăciunea, apoi a venit necredința, apoi a urmat neascultarea și Dumnezeu a făcut mai rău poporului Său pe care l-a iubit din inimă decât a făcut tuturor

popoarelor pe care nu le-a scos afară din mijlocul lumii prin iubire niciodată și nu le-a chemat afară și nu le-a condus afară niciodată. Pentru că El a văzut că toată munca dragostei Sale și tot ceea ce a făcut El a fost lăsat nebăgat în seamă de ei și El a văzut că mereu rătăceau cu inimile lor.

Un om a cărui inimă nu a fost înnoită, va rătăci. Acesta este cursul natural al inimii de piatră. Poți grava orice în ea, numai Cuvântul lui Dumnezeu nu. Avem nevoie de o inimă nouă, o inimă de carne care simte, care primește. Și când ascult cu urechile deschise și privesc cu ochii deschiși în timpul nostru, atunci văd de fapt două linii între copiii lui Dumnezeu. Unii au o inimă blândă, o inimă care poate fi numită înnoită. Ceilalți au o inimă de piatră, ei vorbesc despre har, dar în spatele lor au ascuns măciuca Legii. Și în orice moment ei lovesc.

Un om a cărui inimă a fost înnoită de Dumnezeu simte așa cum a simțit Domnul. Poporul îl va plânge. Va exista o compasiune sinceră și din inimă. Și dacă nu este, atunci inima este încă de piatră, este împietrită, este închisă. Atunci am primit lucrurile cu mintea noastră iar inima a rămas goală. O, Dumnezeule, creează în mine o inimă curată, o inimă nouă, o inimă spre slava și cinstea Numelui Tău.

Dar, așa cum a spus cineva recent: „Vreau să fiu după inima lui Dumnezeu.” Voi știți că uneori avem dorințe. Dar aici nu este vorba doar de niște dorințe, ci aici este vorba de faptul că Dumnezeu S-a îndurat de noi și lucrează în mijlocul nostru și în viețile noastre atât de puternic încât fiecare să aibă aceste trăiri în scurt timp. Și noi toți în cadență să fim uniți într-o dragoste divină pentru ca să nu mai fie nevoie ca cineva să predice despre dragoste, ci atunci se va putea spune: „Priviți, cât de mult se iubesc!”.

Și „prin aceasta lumea va recunoaște că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Această dragoste divină a fost revărsată în inima noastră nouă prin Duhul Sfânt. Vă spun că atunci puteți iubi chiar și pe oamenii care vi se împotrivesc ca dușmani.

Noi înșine nu avem dușmani. Știți foarte bine lucrul acesta. Eu nu am nici un singur dușman, dar mulți mă consideră un dușman. Acest lucru nu poate fi schimbat. Întotdeauna este important ce rol joacă unul sau altul și care este poziția unuia sau a celuilalt. Domnul nostru care era dragostea descoperită a lui Dumnezeu a fost urât, bătut, maltratată, a trebuit să îndure multe lucruri. Dar a putut să strige în timp ce atârna pe cruce. În timp ce atârna pe cruce a strigat: „*Tată, iartă-i căci nu știu ce fac*”.

Indiferent de ceea ce îți pot face oamenii, dacă inima ta a fost înnoită și umplută cu dragostea lui Dumnezeu atunci vezi cu ochi divini, atunci auzi cu urechi divine, atunci auzi cu inima lui Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul Tău. Și atunci nu te poți supăra pe nimeni, poți doar simți o durere. Dar nu vei lăsa să se ridice nimic în inima ta.

Și eu am o rugămintă fierbinte care ne privește pe toți. Pentru că eu știu foarte bine că unuia nu-i place de unul, celuilalt de altul, unul este de o părere și altul de altă părere: toate acestea sunt încă o gândire omenească, firească, carnală. În felul acesta nu-i putem fi plăcuți lui Dumnezeu. Unul o ține cu o parte, celălalt cu partea cealaltă. Este o gândire omenească, firească, carnală. Cu așa ceva nu putem ajuta pe nici un om. Treceți de partea Domnului! Și fie ca toți oamenii să se dea de partea Domnului și apoi totul este bine. Dacă unul se dă pe o parte și celălalt pe altă parte, atunci există deja două părți și două partide. Și atunci cum să meargă lucrurile mai departe? Și apoi există o mică ceartă și apoi război și apoi apar alte partide. Nu. Ci eu vă spun lucrul acesta pe deplin convins. Sfârșitul direct va fi asemenea începutului direct.

Iar la începutul direct Satan nu și-a pus încă piciorul în prag. Nu avea încă nici o influență. Atunci a existat o dragoste absolut divină și o unitate a Duhului. O inimă și un suflet. Și locul s-a cutremurat și Dumnezeu a răspuns. Să lăsăm deoparte orice gândire omenească care se numește firească, carnală și care nu poate fi plăcută lui Dumnezeu. S-o punem deoparte. Și să spunem: „Doamne, lasă-mă să am aceeași

gândire ca a Ta. Dă-mi o inimă ca a Ta. Plină de mlădițe sfinte, plină de credință și de dragoste. ”

O, cât de mult m-aș bucura, și sunt de părere că noi toți, dacă Dumnezeu ar putea să ne dăruiască o astfel de vizită plină de har. Pentru ca fiecare să aibă propria trăire personală cu El. Și atunci nu mai este nevoie să cerem: „să ne rugăm acum”. Nu mai este nevoie să cerem: „noi vrem acum să mulțumim Domnului”. Atunci fiecare se simte ca acasă, cine vrea să plângă, plânge. Cine vrea să mulțumească, poate mulțumi. Cel care cere, cere. Orice face cineva, nimeni nu va mai fi deranjat și nimeni nu se va mai lăsa deranjat. Toți caută fața lui Dumnezeu sub Sângele Mielului și „se apropie de Tronul Harului pentru a primi ajutor la timpul potrivit.”

Astăzi auzim Mesajul divin, Îl primim și-L credem. Și suntem pregătiți cu ajutorul lui Dumnezeu să Îl urmăm pe Domnul până la sfârșit. Fie ca El să ne dea toate trăirile. Tot ceea ce este necesar.

Doresc să spun la încheiere, sunt îndemnat să spun lucrul acesta din nou: să nu ne lipsească nimic în Ziua revenirii Domnului. Și nici unul să nu se pomenească că a rămas în urmă. Că necredincioșii și oamenii care nu poartă în ei această nădejde vie, dacă ei rămân în urmă, ei nu sunt dezamăgiți. La urma urmei ei nu au așteptat nimic.

Dar dacă noi care am trăit pentru lucrul acesta și am folosit tot ce am avut iar apoi trebuie să rămânem în urmă, eu nu știu cum te vei simți atunci, dar nimeni nu va fi dat de rușine care se încrede în Domnul. Fiecare poate și va avea trăirea lui Dumnezeu. Eu sunt convins că și această seară va aduce roadele Sale prin Harul lui Dumnezeu în noi toți. Slăvit să fie Numele Lui. Amin! Să ne ridicăm și să ne rugăm.

Fratele Russ se roagă: Tată ceresc, Îți mulțumim din nou pentru Cuvântul Tău, pe care L-am auzit prin har. Doamne, nu vrem să fim niște oameni dezamăgiți. Dă-ne o inimă ca a Ta. Doamne, noi nu ne-o putem lua. Nici măcar zdrobirea ei dar noi te rugăm: Doamne, dăruiește

har. Dăruiește har în ceasul acesta, Doamne, în timp ce noi am auzit Cuvântul Tău. Dăruiește-ne har Dumnezeu, pentru ca inimile noastre să devină niște inimi de carne. Nu inimi de piatră, Dumnezeu. Dumnezeu, dăruiește-ne-o tuturor! Dăruiește-mi-o mie, Doamne! Poate că am trăit-o, dar cum este astăzi cu noi, Doamne? Cum arată astăzi la noi, Doamne? Dumnezeu, dăruiește-ne har tuturor! Să ne batem în piept Doamne și să zicem: ai milă de mine, Dumnezeu, și ajută-mă în zilele acestea! Doamne, noi știm că în zilele în care am ajuns, Dumnezeu, unde oamenii se laudă că sunt ceva, că sunt cineva. Dar noi vrem să stăm de partea Ta, Doamne. Vrem să mergem cu Tine, Doamne! Vrem să fim pregătiți când vei veni, Doamne! Acceptă-ne așa cum suntem, Doamne! Aceasta este rugăciunea și dorința mea. Și eu cred că rugăciunea noastră, a tuturor... Ajută-i pe frații mei, ajută-le pe surorile mele, ajută-ne pe toți în seara aceasta Doamne. Noi venim cu umilință înaintea Ta, Doamne, cu inimile plecate, Doamne. Strigăm înspre Tine, Doamne, împreună. Dumnezeu, noi nu am venit de dragul obiceiului, ci, Doamne, noi venim ca să fim corecți, Doamne, să ne lăsăm pregătiți pentru arătarea Ta, Doamne, pentru că Tu în curând Te vei arăta, îi vei lua pe ai Tăi acasă, în Împărăția Ta, în slava Ta! Fie ca noi să nu fim niște oameni înșelați, să nu spunem doar că noi credem Mesajul și nu am avut nici o trăire cu Tine, Dumnezeu. Dumnezeu, dăruiește har, mie, poporului Tău, dăruiește-ne tuturor har Doamne, ca să Te trăim Doamne, ca să putem spune: „Astăzi mântuirea a intrat în inima mea!” Doamne, ajută-ne pe toți! Avem nevoie de Tine zilnic, oră de oră, ceas cu ceas! Mai ales toți cei care sunt în această lume, la locul de muncă, la școală, copiii, peste tot, Doamne ajută-ne pe toți! Avem nevoie de Tine, Doamne, pentru că vedem ce vremuri întortocheate sunt, în care dușmanul a sucit totul, Doamne! El apare evlavios, dar noi vedem cum totul vine de la vrășmaș dar Dumnezeul meu, ajută-ne, Doamne! Ajută-i pe cei cărora le-ai vorbit și cărora le vei mai vorbi Doamne! Ne închinăm Ție și cerem îndurare, iertare Doamne, o inimă curată, o inimă înnoită Dumnezeu! Dăruiește-mi-o mie, Doamne, dăruiește-ne-o tuturor Dumnezeu! Dăruiește-ne o trăire cu Tine, în seara aceasta Dumnezeu! Avem nevoie de ea din ce în ce mai mult! O cerem în Numele Tău glorios și minunat Isus! Aleluia,

laudă și mulțumire, slavă și închinare Numelui Tău glorios! Aleluia,
Aleluia, Amin!